

Р Е Ш Е Н И Е

гр, Перник, 02 юни, 2011 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично заседание па двадесети май през две хиляди и единадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 121/2011 г. по описа на Административен съд Перник, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл, 233 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А.Б.А. *** срещу Заповед с рег. № 100/22.02.2011 г. на Директора на ОД на МВР Перник, с която му е наложено дисциплинарно наказание "Порицание" за срок от 6 месеца, за това, че за времето от 8:30ч. на 27.11.2010г. до 8.30ч. на 28.11.2010г. не е изпълнил служебните си задължения при конвоирането на задържано лице до с. Рударци при извършване на оглед на местопроизшествието.

В жалбата до съда се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Оспорващият твърди, че е изпълнил задълженията си като дежурен полицаи. Сочи, че не е извършил нарушенията, които му се вменят. Твърди също, че наложеното наказание е много тежко и явно несправедливо, тъй като административният орган не е преценил цялостното поведение на държавния служител и не е взел предвид тежестта на нарушението и настъпилите вредни последици, както и обстоятелствата, при които се сочи, че е извършено. На следващо място излага съображения, че заповедта е издадена извън законоустановения срок, съгласно чл. 225, ал. 1, предл. 1 от ЗМВР. С оглед всичко изложено моли, заповедта да бъде отменена и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът по жалбата, Директор на ОД на МВР Перник, изпраща процесуален представител, който оспорва жалбата. В подробни писмени бележки юриконсулт Маркова моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Административен съд Перник, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят по служебно правоотношение е старши полицаи в "Оперативна дежурна част" на Второ РУ "Полиция"-Перник при ОД на МВР-гр. Перник. На 27.11.2010 г, в 8.30ч. е застъпил на работа като дежурен в оперативната дежурна част. Във връзка с извършено престъпно деяние-нанасяне на побой на гражданин и влизане в жилище - чужда собственост станало около 3,00 ч. на 27.XI.2010 в с. Рударци, обл. Перник, ул. "Веслец" № 6 са задържани лицата извършили побоя. Не се спори, че жалбоподателят не посещава местопроизшествията, а координира връзката между различните структури, поддържа постоянна връзка с ОДЦ на МВР и другите звена за оперативно дежурство в МВР.

На 27.11.2010г. в дома му на ул. "Веслец" № 6 е пострадал Тодор Стоянов. Същият е сигнализирал ръководни длъжностни лица от системата на МВР. Със заповед № 13-2945/14.12.2010 г. министъра на вътрешните работи е разпоредил на инспектиращи служби в МВР да извършат проверка по случая, попадащ в пределите на Второ РПУ при ОД на МВР Перник. Указал е, проверката да обхване полицейските

служители работили по случая, сред които е и жалбоподателя. От представените от административния орган доказателства се установява, че комисията е изисквала писмени обяснения от държавните служители работили по случая. Такива е дал и жалбоподателя. След цялостната проверка комисията с изготвила справка е рег. № 19/4.1.2011 г..

Комисията е констатирала, че жалбоподателят не е изпълнил служебните си задължения при конвоирането на задържано лице до с. Рударци при извършване на оглед на местопроизшествието. Не е изготвил писмена заповед по чл. 31, ал. 2 от Инструкция рег. 13-1701 от 27.09.2006г. и не се е съобразил с изискванията на чл. 11, ал. 3 от същата инструкция, че конвойната дейност може да се осъществява и от служители на РПУ, определени е писмена заповед на съответния началник, като е допуснал в конвоирането да участва полицай Пиперков, който не фигурира в заповедта от 20.01.2010г.. Няма изложена фактическа обстановка, няма изводи, относно фактите описани по-горе както и връзка между описаните деяния с правомощията на наказания служител. С оглед на тези констатации и за неизпълнение на служебни задължение е предложено на жалбоподателя да бъде наложено дисциплинарно наказание "порицание".

Съгласно изричната разпоредба на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съдът е сезиран от надлежна страна-участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата с основателна.

С оспорения в настоящото производство акт е наложено дисциплинарно наказание на служител от МВР, категория "Е".

В настоящия случай, на основание заповед на министъра на вътрешните работи е възникнало основание да се предизвика проверка от дирекция "инспекторат" при МВР. В хода на проверката, материалите от която са приложени като доказателства по делото, при прилагане вътрешно ведомствени методи на извършването инспектиращите са стигнали до изводи и са дали становище за това, че са извършени дисциплинарни нарушения от служителя А..

В административната преписка са приложени доказателства, за това, че по повод проведена проверка са установени нарушения на служебните задължения на няколко полицейски служители. Това е наложило да бъдат наложени дисциплинарни наказания, с отделни заповеди по отношение на лицата, за които е имало данни за нарушение на служебни задължения. Съдът констатира, че по отношение на жалбоподателя комисията не е събрала никакви доказателства. От изготвената справка с видно, че не са обсъдени и дадените по повод проверката обяснения. За жалбоподателя е констатирано от инспектиращите и в по късен момент отчетено от административния орган, наложил наказанието, че като дежурен полицай в оперативна дежурна част не е изпълнил служебните си задължения при конвоирането на задържано лице до с. Рударци при извършване на оглед на местопроизшествието, като не е изготвил писмена заповед по чл. 31, ал. 2 от Инструкция рег. 13-1701 от 27.09.2006г. и не се е съобразил с изискванията на чл. 11, ал. 3 от същата инструкция, че конвойната дейност може да се осъществява и от служители на РПУ, определени с писмена заповед на съответния началник. Така описани действията, които е бил длъжен да извърши наказания служител инкорпорира според административно наказващия орган състава на чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР.

Изложеното от жалбоподателя, че не е нарушил служебните си задължения така както е описано по-горе се споделя от състава. Съдът приема, за безспорно, че жалбоподателят е знаел, че в помещението за задържане се намират лицата Росен Йорданов и Бойко Димитров, които на 27.11.2011г., около 3:00ч. са извършили посегателство върху

личността на гражданин от с. Рударци и същите са задържани въз основа на издадени заповеди за задържане па основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Тези обстоятелства надлежно са вписани в книгата за задържани лица. Във Второ РПУ гр. Перник се води книга за извеждане на задържано лице, извън местата за задържане. Под № 124 от 27.11.2011г. е вписано, че лицето Бойко Димитров в 9.50ч. па 27.11.2011г. е изведено за извършване па процесуално следствени действия от служителя Р.В. и е върнато в 11.05ч.. Не е посочено мястото до където ще се отпрати. Не е изготвен план за наряд от дежурния оперативен, в случая Р.В., съгласно чл. 25 от инструкцията и няма изготвена маршрутна книжка.

В настоящето производство се ангажираха гласни доказателства. От свидетелските показания на Р.В. се установява, че "не си спомня да е уведомявал жалбоподателя за извеждане на задържано лице". Свидетеля Георгиев внася яснота, относно обстоятелството, че никои няма право да извежда лице от помещенията за задържане без заповед. Също така свидетелства, че па 26 срещу 27-ми дежурен по произшествия с бил Р.В. и той е следвало да изготви план за инструктаж на конвоен наряд и въз основа на този план да се издаде заповед за конвоиране. Наред с това съдът дава вяра и на показанията му в частта, в която свидетелства, че от мястото в което се намира дежурният ОДЧ към помещенията за задържане се различават единствено силуети, по лице не може да се види. Съдът намира, че в административната преписка не се съдържат доказателства да е изготвян така посочения по-горе план, който да е предпоставка за издаване на заповед за конвоиране. Успоредно с това съдът констатира, че не се представят доказателства заявките за конвой да са вписани, в "Книга за заявки за конвоиране и оказване на съдействие на конвоен наряд", съгласно приложение № 1, към чл.3, ал. 4 от инструкцията.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка и съгласно чл. 24 от инструкцията директорите на ОД на МВР издават писмена заповед относно организация, управление и осъществяване на конвойна дейност. Въз основа на заповедта се разработва план за организация на конвойната дейност, съгласно чл. 25 от инструкцията. Неразделна част от плана са инструкциите за работа па служителите тю маршрутите за конвоиране. За всяка разработена инструкция се изготвя маршрутна книжка. Административния орган по делото е приложил заповед № 26 от 21.01.2010г., но няма доказателства, от които да е видно, че същата е сведена до знанието на жалбоподателя. Не са ангажирани и доказателства, че наказания служител е запознат със заповед № 26 от 21.01.2010 г. на началник на Второ районно управление Перник, с която са изброени служителите имащи право да извършват конвойна дейност. Отделно от това в т. 5 от тази заповед е посочено, че писмените заповеди за конвоиране на лица се издават от началник група "ООРП" към Второ РУ на МВР гр. Перник. По делото липсват доказателства, от които да е видно, че жалбоподателят е на длъжност началник група "ООРП". Не се представят и доказателства, от които да е видно, че наказания служител е упълномощен да издава писмена заповед за конвоиране на лицето. С оглед на изложеното настоящия състав приема, че оспорвания индивидуален административен акт е издаден при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл. 35 от АПК.

Наред с това в тежест на наказващия орган е да докаже, че оспорвания А. е извършил визираното в процесната заповед нарушение. Той обаче не ангажира никакви доказателства, с които да установи по безспорен начин, че жалбоподателя е получил документите описани в чл. 30, ал. 2 от инструкцията и въз основа, на които е бил длъжен да издаде въпросната заповед за конвойна дейност. С оглед на това намирам, че отговорността на служителя е ангажирана без същия да е осъществил състава на

вмененото му нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР във връзка с чл. 227, ал. 1, т. 11 от ПП на ЗМВР, поради което заповедта се явява незаконосъобразна.

Отделно от тона справка рег. № 19 е постъпила в ОД на МВР гр. Перник на 12.01.2011г.. Служителя А. се е запознал с нея като с положил подпис на 17.02.2011г.. Дал с обяснения/сведения по нея с изх. № 1542 от 16.02.2011г. до директора на ОД на МВР гр. Перник. Върху сведението има поставена резолюция "ЧР", 21.02.2011г. и подпис. За състава се формира убеждението, че не са спазени и административно производствените правила при издаването на заповедта. Това е така, защото с оспорената заповед на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание". Съгласно чл. 231 от ПП на ЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за нетния извършител. То започва с писмена заповед само и единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 2 - 10 от ЗМВР, а именно дисциплинарно наказание "уволнение". В разглеждания случай, такива данни не се били налице, поради което и съгласно разпоредбата на чл. 228а от ПП на ЗМВР при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 1 от ЗМВР или по чл. 225-229 от ЗМВР, дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед, като компетентния да наложи дисциплинарното наказание орган може да разпорежи извършване на проверка за изясняване на постъпилите данни. В конкретния случай приемам, че е образувана проверка въз основа на заповед на министъра на вътрешните работи. Органът по чл. 237, ал. 1 след като е констатирал нарушения е уведомил компетентния орган, като му е изпратил всички събрани материали. В този случай, ако извършителят е дал писмени обяснения в хода на административното производство по случая, дисциплинарно наказващият орган ги приема. В административната преписка са налице писмени обяснения, оформени като сведение с изх. № 11980 от 20.12.2010г. във връзка със заповедта на министъра на вътрешните работи. Тези сведения са дадени до комисията, която дори не ги е обсъдила в справката. Тези сведения не са приети от наказващия орган по реда на чл. 238 от ПП на ЗМВР. Не са приети по надлежния ред и сведенията дадени от наказания служител с № 1542 от 16.02.2011г., с което е нарушена разпоредбата на чл. 238. Дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. По делото няма доказателства наказания служител да е изслушван, както и няма доказателства писмените му сведения да са ценени като писмени обяснения и да са приети по съответния ред. С оглед на това с допуснато съществено нарушаване на процедурата при провеждане на дисциплинарното производство изразяващо се в не приемане на писмените обяснения на служителя, поради което само на това основание обжалваната заповед следва да бъде отменена.

При издаването на оспорваната заповед административния орган се е позовал на правната норма на чл. 228, т. 2 от ЗМВР, а не на т. 3 /ДВ бр. 88 от 2010г., в сила от 1.01.2011 г./. Заповеди за дисциплинарни наказания на служителите от категории "Е". каквато категория има и жалбоподателя, видно от кадрова справка, съгласно чл. 228, т. 3 от ЗМВР се налагат от органа по чл. 186, ал. 1 от ЗМВР-Директора на ОД на МВР. Съгласно чл. 228, т. 2 от ЗМВР главният секретар на МВР налага наказанията по чл. 226, ал. 1, т. 1-3. Настоящата заповед не е издадена и подписана от това лице. Настоящия състав приема, че с налице техническа грешка при изписването на правното основание, а и доколкото страните не правят възражения в тази насока, и не ангажират и доказателства, че органът по чл. 228, т. 2 от ЗМВР е предприел стъпки в тази насока, съдът приема, че заповедта с издадена от компетентен орган.

По изложените по-горе съображения, съдът намира, че заповед рег. № 100 от 22.02.2011г. издадена от Директора на ОД на МВР, гр. Перник следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора, при направено искане за присъждане на разноси и на основания чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът намира искането за основателно, поради което Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - гр. Перник, следва да бъде осъдена да заплати разноси в размер на 210лева, от които 200.00лв. по договор за правна защита и съдействие № 01912 от 08.04.2011г. и 10.00лева държавна такса за образуване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, състав при Административен съд Перник

Р Е Ш И:

Отменя по жалба на А.Б.А.,*** заповед рег. № 100 от 22.02.2011г. издадена от Директора на ОД на МВР, гр. Перник.

Осъжда Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - гр. Перник да заплати на А.Б.А.,*** сумата от 210лева разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, чрез съда, който е постановил решението в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия:/п/

30.08.2011г.
02.06.11г.